

Những Mẫu Chuyện Của Xà Yêu Và Gà Rừng

Contents

Những Mẫu Chuyện Của Xà Yêu Và Gà Rừng	1
1. Chương 1: Xà Yêu Và Gà Rừng Gặp Nhau	1
2. Chương 2: Thường Ngày Của Xà Yêu Và Gà Rừng	3
3. Chương 3: Đau Thương Của Xà Yêu Và Gà Rừng	4
4. Chương 4: Mông Lung Của Xà Yêu Và Gà Rừng	5
5. Chương 5: Hóa Hình Của Xà Yêu Và Gà Rừng	7
6. Chương 6: Xà Yêu Và Gà Rừng Song Tu	9
7. Chương 7: Xà Yêu Và Gà Rừng Bữa Bãi	11
8. Chương 8: Xà Yêu Và Gà Rừng Xa Cách	12
9. Chương 9: Tình Yêu Của Xà Yêu Và Gà Rừng	14

Những Mẫu Chuyện Của Xà Yêu Và Gà Rừng

Giới thiệu

Thể loại: Linh dị thần quái, ông trời tác hợp, tiên hiệp tu chân, điền văn, đam mỹ
Diễn viên: Xà tinh, gà rừng tinh
Độ dài: 14 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-mau-chuyen-cua-xa-yeu-va-ga-rung>

1. Chương 1: Xà Yêu Và Gà Rừng Gặp Nhau

Thế gian này có một ngọn núi tên là Bất Độ*, ở nơi này thần tiên cũng không thể qua.

(*Bất Độ: Không thể qua*)

Mây mù lượn quanh núi Bất Độ, một con gà rừng đen thui đi qua đi lại trong núi này, đi chậm chạp, đầu nhỏ cẩn thận nhìn quanh bốn phía, chú ý động tĩnh xung quanh, lắng nghe tỉ mỉ tiếng gió thổi cỏ lay.

Mới vừa đi không bao lâu, gà rừng thấy một con rắn trắng lớn quanh quẩn ở phía trước, kêu rên một tiếng.

“Sao mình lại xui xẻo vậy chứ? Lại gặp phải con xà tinh này, thật đáng thương! Hắn sẽ không muốn ăn con gà rừng nhỏ đen thui này chứ?! Đừng nha, tui mới chỉ làm đời gà được một nửa thôi!” Gà rừng oán trách nghĩ thầm, đầu gà lắc lư hai cái, gà rừng nhanh chân xoay người chạy về hướng ngược lại của xà tinh.

Tốc độ xà tinh nhanh hơn, gà rừng mới chạy có vài bước, đã bị xà tinh quấn quanh thân thể.

“Ô, lại là con gà rừng nhỏ này à, sao Xà đại gia ta lại gặp phải mi nhỉ, thật muốn cắn cổ mi một cái thử xem.” Xà tinh lưu manh đùa giỡn với gà rừng.

Gà rừng lắc mạnh cái đầu gà của mình: “Xà đại gia, ngài bề trên không chấp kết tiện, lần trước tôi không có cố ý ăn xà linh của ngài, trong nhà tôi còn có mẹ già con thơ, trên có gà mẹ già bảy trăm tuổi dưới có một đám trứng gà rừng gào khóc đòi ăn!”

“Gà rừng!”

Gà rừng cực kỳ chân chó* lắc lư đầu, vội vàng hỏi: “Xà đại gia, chẳng hay ngài có gì sai bảo?”

(Chân chó: nịnh nọt)

Nhìn hai hàng lệ rơi trên mặt gà rừng, xà tinh lầm bầm hai tiếng: “Bổn đại gia phát hiện mi cực kỳ khoác lác, lần trước không phải còn có một ông cha tám trăm tuổi sao? Sao hôm nay lại biến thành mẹ già bảy trăm tuổi và trứng gà rừng gào khóc đòi ăn? Một con gà chưa lớn như mi cũng có thể sinh trứng?”

Gà rừng ngượng ngùng gật đầu nói: “Đó là lần trước quên nói, lần này bổ sung... Tôi, tôi khá... Đặc biệt, trưởng thành sớm! Cho nên sinh trứng cũng sớm hơn gà rừng khác...”

“Thì ra mi là con gà đã sớm trưởng thành, nhưng mà bổn đại gia chưa từng thấy trứng gà rừng nào gào khóc đòi ăn, gà rừng, mi thật sự không có chỉ số thông minh, hay là đang hoài nghi chỉ số thông minh của bổn đại gia? Trứng gà rừng gào khóc đòi ăn?! Mi cho rằng Xà đại gia của mi chưa thấy qua trứng gà rừng?!”

Xà tinh vươn lưỡi liếm lên mặt gà rừng, gà rừng lập tức ôm mặt gà nhỏ của mình khóc lóc, lẽ nào hôm nay gà rừng tui đây phải mất mạng thể sao? Đùng mà, đời gà của tui ngắn như vậy, tui mới một trăm tuổi thôi!

“Đến đến đến, cho Xà đại gia ngửi mùi của mi một cái, thơm quá, thật muốn cắn mi một cái!” Xà tinh tựa đầu lên cổ gà rừng quấn vòng quanh, thốt ra một câu như vậy, chân nhỏ gà rừng bị dọa mềm nhũn, gà rừng khóc lóc thảm thiết: “Xà đại gia, tôi sai rồi, xin đừng ăn tôi!”

Xà tinh hừ một tiếng: “Chân chó gà rừng như mi, mỗi lần bổn đại gia bắt được mi, mi lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Ta nói con gà nhà mi, sao không có khí khái như vậy?”

“Có khí phách là gà sắp chết, mà gà sắp chết cần khí phách làm chi?” Gà rừng cầu xin.

Xà tinh nhìn gà rừng, đột nhiên nhanh trí nghĩ tới điều gì đó, nói rằng: “Không ăn mi cũng được, nhưng từ hôm nay trở đi mi chính là gà của ta, ta bảo mi đi đông thì mi không được đi tây biết không?”

Gà rừng gật đầu lia lịa: “Gà rừng đã biết, sau này lời Xà đại gia chính là ý chỉ của thần tiên, tuyệt đối không dám chống lại, ngoại trừ... Ăn tôi.”

Xà tinh hài lòng liếc gà rừng, sau đó dẫn gà rừng vào động của mình.

2. Chương 2: Thường Ngày Của Xà Yêu Và Gà Rừng

Mặt trời lên cao, gà rừng dang hai chân gà nhỏ chạy hùng hục trên sườn núi, phía sau

có một con chồn siêu lớn vừa chạy theo vừa gào lên: “Đứng lại, gà rừng nhỏ! Hôm nay mày nhất định phải chết, mau nhả Hoàng tiên sinh trong miệng mày ra!”

“Hừ chết gà, tôi không dừng đây! Không dẫn ông sang đây không được, đời gà của tôi sao lại đáng thương như vậy?!” Gà rừng nhỏ vọt vào một bụi cỏ rất cao, chồn vọt vào theo, lại bị một con rắn trắng cắn cổ.

Gà rừng nhỏ thành thật đứng bên cạnh rắn, cúi đầu, mổ mổ mặt đất.

Sau khi xà tinh ăn no nê, dùng đuôi rắn cuốn gà rừng đến trước mặt mình: “Ừ, hôm nay gà rừng nhỏ làm không tệ, bổn đại gia cảm thấy nguyên thần lại tăng thêm không ít, xem ra qua không bao lâu nữa, bổn đại gia có thể hóa hình.”

“Xà lão đại, tiểu đệ gà rừng rất mừng cho lão đại!” Gà rừng nhỏ vui sướng phe phẩy cánh gà rừng.

“Anh sớm hóa hình nha, tôi cũng không cần phải cực khổ như vậy, lần nào cũng sợ gần chết, đời gà của tôi sao lại bi thảm như thế?” Gà rừng nhỏ mặc niệm trong lòng.

“Ha ha, chờ lão đại ta biến hóa, sau này dẫn mi đến thế giới nhân loại, ăn hương uống lạt*!”

(Ăn hương uống lạt: ăn ngon)

Gà rừng nhỏ kéo họng gà của mình, nói: “Tạ ơn lão đại.”

Thệ giả như tư, bất xá trú dạ.*

(Ý chỉ thời gian như nước chảy một đi không trở lại)

Trên bầu trời sấm chớp đùng đùng, mây đen giăng đầy, một vầng trăng đen chỉ lộ bóng, ánh

trắng không thể xuyên qua tầng mây đen dày đặc, trên núi Bất Độ hoàn toàn yên tĩnh.

“Àm ——”

Gà rừng nhỏ dựa vào cửa động, nhìn rắn trắng to lớn ở trên bầu trời, nghênh đón từng tia sấm, nhát gan vùi đầu gà vào lòng.

“Xà lão đại, ngàn vạn lần anh đừng xảy ra chuyện gì! Gà rừng nhỏ còn cần anh dẫn đến nhân gian ăn hương uống lạt, anh còn phải bảo vệ gà rừng nhỏ đó!”

Da rắn trắng bị bóc ra từng tầng, biến hóa từng tầng, bạch y bay bay, nam tử mây kiếm mắt sáng, rất phong thần tuấn lãng, trên mặt biểu thị ý cười, từ trên trời đáp không mà đến, rơi xuống trước mặt gà rừng nhỏ vùi đầu như đà điểu.

Rắn trắng vươn một tay tóm gà rừng nhỏ lên: “Ồ, gà rừng nhỏ sợ?”

Gà rừng nhỏ quấy quấy chân gà nhỏ: “Anh anh anh là ai? Đừng động đây, sau lưng tôi có rắn!”

“Ngay cả lão đại nhà mi cũng không nhận ra, còn định mang lão đại nhà mi ra dọa người, xem ta có bóp chết con gà rừng ngu ngốc này hay không!” Rắn trắng cười ha hả, đặt gà rừng nhỏ vào tay vuốt ve.

Gà rừng nhỏ làm bộ đáng thương ngẩng đầu gà lên, nhìn chăm chăm nam tử hồi lâu mới lên tiếng: “Lão đại, đáng về quỹ này của anh, sao gà nhận ra được?!”

“Hừ, còn nói dối!” Nam tử dứt lời, tiếp tục chà đạp gà rừng nhỏ.

3. Chương 3: Đau Thương Của Xà Yêu Và Gà Rừng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một vạn năm hoặc rất lâu, hoặc chỉ trong cái chớp mắt.

Bạch Tử Khiêm ngồi trên thuyền hoa, cầm chén rượu trong tay, thanh thoi uống rượu nhân gian, trên bàn bày các loại món ăn tinh mỹ, vốn nên là khung cảnh đẹp như tranh vẽ, nhưng một con gà rừng đen thui đang nhảy nhót trên bàn bát tiên mổ mổ món ăn tinh mỹ trong bát của mình.

“Gà rừng, ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn trợn trảo mắt như lần trước.”

Sau khi gà rừng nhỏ trên bàn liếc Bạch Tử Khiêm thì lầm bầm nói: “Anh có hồng nhan tri kỷ của anh, tôi có đồ ngon rượu ngon của tôi, chúng ta không quấy rầy đến nhau!”

Bạch Tử Khiêm vươn tay phải trắng nõn tóm lấy gà rừng nhỏ đang ăn quên trời quên đất, hẩn cười tùm tùm

nói: “Gà rừng nhỏ, nếu mi cứ tiếp tục ăn như thế nữa trọng lượng sẽ nặng thêm, sớm muộn gì cũng có một ngày mi sẽ biến thành một con gà mập. Mập mập thịt rồi, ta không dám đảm bảo ta sẽ không muốn ăn mi.”

Đôi mắt đen tròn vo như hạt đậu của gà rừng nhỏ xoay chuyển, giống như là hờn hẹ, sau đó quay đầu, dáng gà cao ngạo lạnh lùng.

“Gà rừng nhỏ, lá gan của mi càng ngày càng mập nhỉ.” Đồng tử Bạch Tử Khiêm đột nhiên hóa thành mắt rắn, gà rừng nhỏ sợ đến mức vội vàng như muốn quỳ gối trên bàn: “Lão đại, tôi sai rồi, đừng ăn tôi mà!”

Bạch Tử Khiêm nhìn dáng vẻ nịnh nọt của gà rừng bèn bật cười: “Gà nịnh hót.”

Trên mặt thiếu nữ dần dần tranh lộ ra nụ cười xinh đẹp: “Con gà rừng nhà anh thật thú vị, tu luyện nhiều năm nhưng chỉ là một con gà.”

“Hừ.” Đừng tưởng rằng cô có khuôn mặt xinh đẹp như hoa, trong mắt gà, một con đàn tranh tinh xảo đến mức có thể so với quạ trên trời đó! Thảm mỹ khác nhau, hoàn toàn không dám nhìn thẳng chào cô!

Chân mày Bạch Tử Khiêm hơi nhíu lại, trong lòng có chút không vui, nói: “Gà rừng của ta có dáng vẻ gì, không cần cô quan tâm.”

Diêu Cổ Tranh giận dữ hừ một tiếng, tròng tên đàn ông tuấn dật không hiểu phong tình: “Oan gia nhà anh, chỉ là nói gà rừng nhỏ một câu, anh lập tức khó chịu?”

Bạch Tử Khiêm cười cợt, nhìn thoáng qua gà rừng nhân mô nhân dạng* nằm trên đệm mềm, nói rằng: “Tình nghĩa vạn năm, đương nhiên trong mắt ta không chứa được hạt cát nào khác.”

(Nhân mô nhân dạng: ý chỉ người đàn ông hoàng, có học thức)

“Được được được, đều là lỗi của tôi.” Diêu Cổ Tranh cười cười, đâm đâm dọa mẩu đơn trên khăn thêu.

Đêm lạnh như nước.

Gà rừng cho rúm thân gà, xà yêu thấy là biết đồng đội của mình hơi lạnh, lập tức lấy ra áo lông cừu trong túi không gian khoác lên thân gà rừng.

Bọc gà rừng đặt trên đệm rồi ôm vào lòng, sau đó nhìn tới nhìn lui.

“Rốt cuộc khi nào mi mới có thể hóa hình chứ?”

Trên khuôn mặt tuấn dật của Bạch Tử Khiêm toát ra một tia buồn bã, nói đầy sâu kín: “Aiz, ngày mai ta dẫn người đến Đào Khâu Tiên tìm hồ ly, tìm kiếm phương pháp hóa hình giúp mi.”

Bàn bát tiên:

4. Chương 4: Mông Lung Của Xà Yêu Và Gà Rừng

Đào Khâu Tiên sương khói lượn lờ quanh năm, nếu vào Đào Khâu không phải là tu đạo, tu yêu chỉ cần bước vào sương mù dày đặc

này cũng đừng hòng rời đi, chỉ có thể đi loang quanh trong sương mù rồi cuối cùng chết tại đây, dần dà phàm là người hay tiên đều ít khi đặt chân đến nơi này.

Nam tử bạch y cầm quạt tranh trong tay, y phục bay bay theo gió cốc thổi mạnh, dáng dấp tiên hân, nếu như đứng bên cạnh hẳn không phải là một con gà trống thì càng hoàn mỹ hơn.

Tiểu hồ ly bên trong Đào Khâu tò mò quan sát người lạ chưa từng thấy qua, mấy con tiểu hồ ly to gan tiến đến trước mặt Bạch Tử Khiêm, đuôi hồ ly to lớn ở sau lưng lắc lư không ngừng, phát ra âm thanh chi chi.

“Lão hồ ly, mau ra ngoài cho bốn đại gia!”

Bởi vì ở hang ổ của mình, tất cả hồ ly đều hóa thành nguyên hình đi lại trong Đào Khâu, một lúc sau, một con hồ ly già cầm gậy run rẩy đi tới, xoa xoa hai mắt xong rồi cuộc thấy rõ đáng dấp người tới.

Má ơi, tại sao lại là oan gia này!

Thiên địch của hồ ly, chính là đại mãng xà ở núi Bất Độ!

Lão hồ ly đổi thành mặt tươi cười, chắp hai tay, một đôi mắt to vô tội nhìn về phía Bạch Tử Khiêm: “Bạch Xà đại gia, cơn gió nào thổi ngài đến đây vậy.”

“Hử, gà rừng, còn chưa hóa hình sao?”

Lão hồ ly chú ý tới lần này còn có một con gà rừng nhỏ đi cùng rắn trắng, kinh ngạc hỏi.

Ba ngàn năm trước, Tam Yêu đã từng thấy qua, vốn tưởng rằng không tới trăm năm con gà rừng nhỏ này sẽ hóa hình thành công, nhưng hôm nay xem ra con gà rừng tinh này vẫn như trước.

“Chính là vì hấn, đến bây giờ gà rừng vẫn chưa hóa hình, ta dẫn hấn đến cho ông nhìn xem, tìm ra nguyên nhân.”

...

Trong Đào Khâu, một con gà rừng ủ rũ cúi đầu, đi theo phía sau nam nhân, tâm tình trùng xuống.

“Tôi cho rằng hấn ăn xà linh của ngài mới chậm chạp không thể hóa hình, nhưng tôi cũng không biết phương pháp nào có thể hóa giải linh lực trong cơ thể hấn.”

Vừa nghĩ tới lời lão hồ ly nói, gà rừng tựa như quả cà bị phấn trắng, khổ sở.

Sớm biết sẽ ảnh hưởng mình hóa hình, ban đầu không nên ăn vụng!

Dùng cánh tát một bạt tai, gà rừng rầu rĩ không vui đi theo sau nam tử bạch y, hai cánh buông thông, miệng gà chúí xuống phía dưới, hiển nhiên tâm tình rất tệ.

“Đừng buồn, tìm được nguyên nhân sẽ tìm được biện pháp. Mấy ngày nữa ta tìm lão vương bát giúp mi hỏi một chút.”

Lão vương bát chính là một con rùa yêu trên núi Bất Độ, hình thể to lớn như núi, cho tới bây giờ luôn ngẩn ngơ một chỗ đã nhiều năm, bất động.

Dưới chân núi vài ngày, rốt cuộc tìm được lão vương bát trên núi Bất Độ, bạch xà mang về một tin tốt và một tin xấu cho gà rừng.

Tin tốt: Có thể hóa giải yêu linh trong cơ thể.

Tin xấu: Song tu mới có thể hóa giải.

Gà rừng nghe tin tức này, nhìn rần trắng, lại cúi đầu nhìn mình.

Yêu tinh không có cái gọi là tiết tháo, song tu cũng không có vấn đề gì, nhưng bây giờ mình không thể hóa hình trưởng thành, rốt cuộc phải song tu thể nào?

“Lão đại ~” Gà rừng dùng đầu cọ cọ lòng bàn tay Bạch Tử Khiêm, làm bộ tội nghiệp nhìn về phía hắn.

Xà yêu bị gà rừng cọ cọ nổi cả da gà, hần cần thận nhìn gà rừng nhỏ: “Nói đi chuyện gì?”

Gà rừng nhỏ cúi gầm mặt, ngượng ngùng nói: “Lão đại, hiện giờ tôi không thể biến hóa, mà anh có thể...”

Xà tinh hí mắt, nhướn mày nói: “Tiếp tục.”

“Hay là... Hay là... Anh biến thành gà mái, chúng ta làm một phát?” Gà rừng sợ hãi co ro cổ, nhảy ra khỏi lòng xà yêu, trốn trong đồng cỏ khô bên cạnh.

5. Chương 5: Hóa Hình Của Xà Yêu Và Gà Rừng

Đồng tử co rút thành hình thoi, lưỡi dài phun ‘Xì xì’, xà yêu hóa thành một con rắn quấn quanh thân thể gà rừng tinh.

Cả người gà rừng tinh cứng ngắc, lông gà run rẩy, lão đại một lời không hợp sẽ ăn gà sao?!

“Lão đại, tôi, tôi nói giỡn! Anh đừng tức giận!” Gà rừng tinh nín hót cứng ngắc thân thể, dùng hai cái che mặt nói.

“Ai nói ta tức giận?”

Gà rừng dang cánh ra, mở mỏ gà nói: “Vậy vì sao anh biến thành nguyên hình quần lấy tôi...”

Thân thể lạnh lẽo của xà yêu cảm nhận được ấm áp trên người gà rừng, phun phun lưỡi, nói: “Không phải là mi nói muốn song tu với ta sao? Ta mang mi về động trước đã.”

“Lão đại! Anh nói thật hả?!”

“Đương nhiên là thật, chuyện này có thể giả?”

Một đôi mắt gà sáng lấp lánh, không ngờ lão đại lại là rắn trượng nghĩa như vậy! Tình nguyện vì mình mà biến thành gà mái cùng mình song tu!

Gà rừng kích động, hay chân gà be bé nhảy tung tung về phía trước đi theo rắn trắng lớn, thân rắn lướt qua bụi cỏ tẻ ra một con đường, gà rừng nhỏ nháy nhót đập cánh, hận không thể lập tức trở về hang động trên núi Bất Độ của haicon yêu.

Bên trong động tối đen như mực, rắn trắng quơ đuôi một cái, thi triển pháp thuật, hang động sáng trưng.

“Ta hóa hình trước.”

Xà yêu nhìn chăm chăm gà rừng, nói.

“Được, được!”

Ôm tâm tình kích động khẩn trương, nội tâm gà rừng khó mà bình tĩnh nổi, lão đại lại vì mình... Phải biến thành một con gà mái, trái tim nhảy thình thịch, hồi hộp đến run rẩy hai chân.

Gà rừng đã từng cho rằng căn cơ của mình không tốt, không thể hóa hình, cho nên cũng không cầu mong gì nhiều. Nhưng khi biết mình ăn xà linh của xà yêu nên mới không thể hóa hình, lúc nào cái từ hóa hình này cũng luôn vang vọng trong đầu gà rừng.

Mình cũng muốn giống lão đại nô đùa nhân gian, ăn uống chơi gái bài bạc...

Xà yêu thi pháp, ánh sáng pháp thuật qua đi, xà yêu hóa thành một con gà rừng.

“....” Hình như không giống như mình nghĩ...

Gà rừng tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm xà yêu biến thành một con gà rừng, nơm nớp lo sợ nói: “Lão đại, anh biến sai rồi, là gà mái, không phải gà trống...”

Hiện tại xà yêu biến thành gà rừng —— mào gà, mỏ gà, cánh, tất cả hình dáng kể ra ở đây, đều đang mô tả một con gà trống phần chân bồng bồng!

6. Chương 6: Xà Yêu Và Gà Rừng Song Tu

Nghe Gà Rừng tinh nói xong, xà yêu hóa thành gà trống thông thả bước đến trước mặt gà rừng tinh, dịu dàng nói: “À, mi không hài lòng đáng về bây giờ của ta?”

Gà rừng lắc đầu như trống bỏi: “Không phải, không phải, chỉ là hai con gà trống... Song tu kiểu gì?”

“Người nhân gian cũng có long dương, đoạn tụ*, gà trống lại không thể có sao?” Xà yêu trêu đùa một tiếng, hà hơi bông đùa gà rừng, lời trong miệng tự dưng trở nên càn rỡ.

(Long dương, đoạn tụ: ý chỉ gay)

Gà rừng tinh ngây ngẩn như bị sét đánh, đôi mắt nhỏ tròn vo đảo đảo nhìn gà trống trước mặt còn lớn hơn mình, trong lòng đột ngột cảnh báo!

“Lão đại, hay là... Bỏ đi, tôi không hóa hình... Không hóa hình...”

Xà yêu chớp mắt, nhìn chằm chằm gà rừng tinh, hắc âm dương quái khí nói: “À, mi vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa xem, ta không nghe rõ.”

Gà rừng lập tức câm lặng, không dám nhiều lời, mặt mày ỉu dột theo xà tinh lên giường.

Mào gà bị xà yêu hóa thành gà trống ngậm lấy, bị ép nằm dưới thân gà, đuôi trên người tản ta, vênh lên.

—— Sinh mạng đại hòa hài ——

Ngày hôm đó ánh sáng soi rọi hoa cỏ trước động, u ám thường ngày bên trong động lóe lên một tia nhân khí, xung quanh còn có quang cầu phát ra bạch quang, chiếu sáng cả động.

Thiếu niên nửa thân trần nằm trên giường đá, tuổi chừng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vóc người tinh tế, giữa trán hơi nhú lên một nốt đen.

Trong khoảnh khắc, thiếu niên đột nhiên tỉnh lại.

Gà rừng xoa xoa đầu, đầu đau sắp nứt ra, hôm qua... Chuyện hoang đường hôm qua nhất định là mình đang nằm mơ! Sao Xà lão đại có thể làm loại chuyện này! Phải biết rằng Xà lão đại là vạn nhân mê trong yêu giới, nữ yêu xum xoe với Xà lão đại nhiều không đếm xuể! Làm sao có thể cảm thấy hứng thú với một con gà như mình, còn là gà trống?!

Cậu đứng dậy, nhưng lập tức phát hiện có gì đó bất thường. Tại sao cánh đen thui biến thành cánh tay như ngó sen trắng vậy, hai chân gà không có thịt cũng thay đổi thành đôi chân dài trắng nõn tràn đầy sức sống.

Phía sau truyền đến một cảm giác kỳ lạ khó nói, gà rừng lập tức đen mặt.

Ảo giác, ảo giác! Tất cả là ảo giác!

Gà rừng nhắm mắt lại, thầm đếm đến ba, mở mắt ra vẫn là thân hình thiếu niên như trước mà không phải là con gà rừng đen thui, cậu liền tuyệt vọng nhắm mắt...

Thảm rồi, sau này sao có thể nhìn Xà lão đại!

Xà yêu đã sớm mang đồ ăn hôm nay về, chỉ là phát hiện gà rừng trong động còn đang rối rắm, hắn cũng không vội đi vào, chờ gà rừng rối rắm xong.

Nhìn thiếu niên trần nửa thân trên làm xà yêu hài lòng, nghĩ đến chuyện đêm qua, xà yêu lập tức miệng khô lưỡi khô.

Hắn phá cửa đi vào, con mèo vừa mới săn được cũng vút sang một bên!

Gà rừng tỉnh còn đang phiền não thấy xà yêu trở về, liền sững sờ trên giường không biết làm thế nào mới phải.

Xà yêu hóa thành hình người, vốn là công tử ưu nhã, mặt như trăng rằm, sắc như hoa sớm mùa xuân, tóc mai gọn gàng, mày như mực họa*, lúc này ánh mắt mỉm cười, đôi mắt nhìn chăm chăm gà rừng tỉnh đầy sâu kín, dịu dàng không nói ra được.

(Mặc họa: vẽ bằng mực)

Hắn tiến lên ôm gà rừng tỉnh, ân cần hỏi: “Thân thể khỏe chút nào chưa?”

Gà rừng tỉnh bị người ôm vào trong ngực lập tức không cảm thấy tự nhiên, có chút không muốn đẩy đẩy xà yêu ra, nói: “Khụ, hôm qua... Hôm qua tôi...”

Xà yêu chỉ cho rằng gà rừng tỉnh vẫn còn đang trách hôm qua mình không biết nặng nhẹ, làm cậu khóc, hắn

vội vàng giải thích: “Đêm qua là ta sai, sau này ta nhất định sẽ nhẹ nhàng một chút, em cũng biết ta hóa hình nhiều năm, lại không làm với yêu tinh khác, hôm qua hơi hung hãn.”

“.....” Sau này nhẹ nhàng một chút? Gà rừng che cái đầu nhỏ, rụt người lại, Xà lão đại đây là...

“Không, không cần... Tôi đã hóa hình thành công, nhất định là xà linh bị Xà lão đại hấp thu sạch sẽ, tôi nghĩ, chúng ta cũng không cần tiếp tục song tu!”

7. Chương 7: Xà Yêu Và Gà Rừng Bừa Bãi

Xà yêu nghe vậy, tay cứng đờ nhìn gà rừng, mặt đầy âm u, giọng nói hơi lạnh: “À, em muốn bội tình bạc nghĩa?”

Bội tình bạc nghĩa?

Gà rừng trợn mắt, chỉ chỉ mình, sau khi xác nhận là xà yêu nói mình thì mặt đờ đẫn nhìn chăm chăm xà yêu, Xà lão đại có ý gì?

“Nhưng lão đại là xà yêu! Hơn nữa còn là con đực!”

“Bội tình bạc nghĩa không phải là người phạm dục để hình dung tra nam vứt bỏ con gái sao?”

Nghe gà rừng nói chuyện không ngừng, xà yêu không kiềm chế nhìn chămchăm môi mọng khê mở của đối phương, tình cảnh đêm qua rõ ràng trước mắt, đồng tử lập tức biến thành hình thoi, cũng không nghe lọt lời gà rừng tinh nói, một giây sau trực tiếp dùng miệng chặn đối phương đang lải nhải không ngừng.

Bị nam nhân trước mặt đột nhiên hôn môi, gà rừng lập tức bối rối đỏ cả mặt, lúc này da thịt trắng nõn phủ một lớp hồng nhạt.

Xà yêu nhắm mắt triền miên, nhưng một lát sau cảm thấy có gì đó không đúng.

“Gà rừng, em biến trở về nguyên hình thì ta không còn cách nào?” Xà yêu phóng ra ánh nhìn sắc lạnh, nhìn chòng chọc làm gà rừng tinh đã hóa thành nguyên hình cảm thấy không được tự nhiên, chỉ có thể lấy tay che mặt: “Lão đại, nhà em trên có già dưới có trẻ, trong nhà có mẹ già...”

“Câm miệng! Em dùng não suy nghĩ cái lý do này đi, em cho là ta ngốc hay là em quá ngốc?”

Gà rừng tinh ngậm miệng không nói, nhưng cũng không biến thành nguyên hình: “.....”

“Em cho rằng ta không có biện pháp xử lý em phải không? Bây giờ biến trở về cho ta, bằng không ta nhất định sẽ cho em hối không kịp!” Xà yêu đã mất đi kiên trì cuối cùng, độc thân hơn vạn năm, mới nếm thử chút tình dục, lại phát hiện vợ đã biến thành gà rừng, khẩu vị bị đổi làm hấn tức đến nổi điên.

“Ta cho em cơ hội cuối cùng, 3, 2, 1.” Xà yêu hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm gà rừng sau đó nở nụ cười: “Em đừng hối hận.”

Ánh sáng trắng lóe lên, xà yêu biến từ một thiếu niên thành một con rắn lớn.

Gà rừng tinh không ngừng vang lên cảnh báo trong lòng, thật sự là một lời không hợp liền ăn gà!

“Lão đại, em sai rồi, em hóa hình, lập tức hóa hình!” Gà rừng tinh thấy xà yêu biến thành nguyên hình, cậu lập tức mềm nhũn, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Chậm!”

—— Sinh mạng đại hòa hài ——

Gà rừng tinh hóa thành hình người nằm trên giường, yên lặng ngắm trời.

Xà yêu được thỏa mãn tâm tình không tệ, thân thể to lớn giờ thiếu niên lên không trung, đưa tới trước mặt mình, dùng lưỡi rắn liếm liếm gò má đối phương.

Gà rừng tinh khóc không ra nước mắt, mình tình nguyện hóa hình, nhưng có yêu không muốn hóa hình.

8. Chương 8: Xà Yêu Và Gà Rừng Xa Cách

Trời sáng mây trong, trái đầy nắng ấm, nhân gian phồn hoa.

Thiếu niên xinh đẹp nhìn lâu các đồ thăm trước mặt, mặt trên viết nơi này là nơi nam nhân mua vui, thiếu niên cảm thấy như là mình bị người kéo lại, không nhúc nhích.

Nhìn xung quanh, tốt, không biết tại sao hôm nay xà yêu không xuất hiện, nhưng cũng chỉ có lúc này mình mới có thể ra ngoài rồi biết xà yêu canh chừng mình có bao nhiêu gắt gao, lúc nào cũng kề kề bên người mình!

Gà rừng tinh cảm thấy hai chân mình không thể khống chế, bị cô nương nhân gian xinh đẹp kéo tay vào, cả người cũng không ổn, mềm nhũn dễ bóp.

Mặc dù là nơi phong trần, nhưng trong này đều là tài tử giai nhân học làm sang, đương nhiên người mới vào thì là chuyện khác.

Ngồi trong đại sảnh, nghe tiếng đàn cổ, khúc thủy lưu hương.

Gà rừng tinh nhìn chăm chăm cô nương xinh đẹp, lập tức cảm thấy hoa cả mắt, tự dưng có một cánh tay khoác lên vai cậu, gà rừng tinh ngẩn ra, cho rằng mình bị xà yêu bắt tại trận, nơm nớp lo sợ xoay người. Khi nhìn thấy người sau lưng thì gà rừng tinh thở phào.

“Huynh đài, sao lại ngồi một mình, không bằng uống rượu với ta?” Người này nói như rất quen thuộc, nhưng hợp với khuôn mặt dễ nhìn, gà rừng tinh cũng không cảm thấy đáng ghét, chỉ cười cười xua tay muốn cự tuyệt. Nhưng không đợi gà rừng tinh cự tuyệt, đối phương cũng đã kéo tay gà rừng tinh ngồi xuống lầu các bên cạnh cửa sổ.

“Ta là Phong Vô Thủy, không biết quý danh huynh đài?”

Gà rừng tinh nghĩ nửa ngày cũng không ra một cái tên, mặt lộ vẻ xấu hổ.

Phong Vô Thủy cười cười, nâng chén nói với gà rừng tinh: “Huynh đài không muốn nói thì thôi, gặp gỡ chính là duyên!”

Gà rừng tinh không biết tại sao lại có cảm giác, hình như mỗi ngày đều có thể gặp phải Phong Vô Thủy, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, chỉ cần không có mặt xà yêu, lúc nào cũng thấy Phong Vô Thủy.

Nhưng cũng may Phong Vô Thủy không đáng ghét, lại càng không quấn chặt mình như xà yêu, ở với Phong Vô Thủy rất thoải mái, chỉ là gần đây dường như xà yêu bận rộn, cũng không biết đang làm cái gì.

Phong Vô Thủy thấy gà rừng tinh dờ ra, vươn tay đẩy nhẹ gà rừng tinh đã say chệnh choáng, khẽ cười dò hỏi: “Khó chịu sao?”

Gà rừng tinh lắc đầu, vứt xà yêu ra sau gáy, quyết định bây giờ phải hưởng thụ cuộc sống!

Uống rượu ba ly.

Gà rừng tinh đã đầu vầng mắt hoa, cả người nóng như lửa đốt, loại nóng bức quý dị này, gà rừng tinh cảm thấy khó chịu không thôi, hô hấp nặng nề hơn, hai mắt mê ly, nhìn qua rất yếu ớt.

“Say?”

Phong Vô Thủy nhìn chăm chăm gà rừng tinh đã ngã trên đất, mặt lộ ý cười. Sau đó hắn đứng lên dùng một

tay nhắc bóng gà rừng tinh, cười mây đạp gió rời khỏi lầu các. Phong Vô Thủy này không phải người thường!

9. Chương 9: Tình Yêu Của Xà Yêu Và Gà Rừng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cung đình lầu các, khúc kính lưu thương.

Trong lầu các, thiếu niên kéo bạch y lộn xộn trên người, y phục xốc xếch kết hợp với dáng vẻ băng thanh ngọc khiết*, nhất thời làm lòng người nhộn nhạo.

(Băng thanh ngọc khiết: trong trắng, thuần khiết như ngọc)

Phong Vô Thủy nhìn chằm chằm thiếu niên, hần bấm tay đọc khẩu quyết: “Thanh tâm như thủy, thanh thủy tức tâm. Vi phong vô khởi, ba lan bất kinh... .Thiên cao địa khoáng, lưu thủy hành vân. Thanh tâm tri bản, trực đạo mưu thân.Chí tính chí thiện, đại đạo thiên thành!”

Dường như có Thanh Tâm Quyết hỗ trợ, rốt cuộc Phong Vô Thủy cũng bình tĩnh lại, đảo mắt đã trở thành người tu đạo lãnh nhược băng sương*.

(Lãnh nhược băng sương: lạnh lùng như băng tuyết)

Phong Vô Thủy vươn tay, kéo gà rừng tinh đang nằm trên đất vào ngực, mặt lạnh lùng nói: “Giết xà yêu, ta sẽ nhận người nhập môn, cho người phương pháp chính đạo tu tiên.”

Gà rừng tinh mơ hồ, lúc này nghe Phong Vô Thủy nói lập tức giật mình: “Giết xà yêu?”

“Đương nhiên phải giết, xà yêu tính dâm, nếu để xà yêu kia tiếp tục tu luyện, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Hiện tại hần ép buộc tiểu yêu nhà ngươi cho hần... Sau này chẳng phải là nguy hại thế gian sao?!” Phong Vô Thủy lạnh lùng nói, đột nhiên vẻ mặt biến đổi: “Hần tới, ngươi cứ yên lặng chờ ta giết xà yêu kia, sau đó sẽ dẫn ngươi đi!”

Gà rừng tinh được đặt dưới đất, một nam tử áo trắng ở xa xa ngự kiếm bay đến, lạnh như băng, tay hần cầm trường kiếm hừ lạnh: “Tiểu đạo nhà ngươi, ta không muốn dây dưa với ngươi, cũng đã tha cho ngươi, vậy mà ngươi lại dám bắt cóc người ta, còn không mau trả cậu ấy lại cho ta!”

Phong Vô Thủy cười lạnh: “Hôm nay ta sẽ giết ngươi, mang tiểu yêu này đi.”

Xà yêu Bạch Tử Khiêm phi thân đến, tuốt kiếm khỏi vỏ.

Trường kiếm vừa ra, dựa theo ánh sáng, một vùng trời bị chiến đấu giữa hai người mà thay đổi khí sắc.

Gà rừng tinh cũng không sốt ruột, tuy rằng lúc này cậu không thể nhúc nhích, nhưng cũng rất tự tin với thực lực của xà yêu, phải biết rằng xà yêu có đạo hạnh hơn vạn năm, thế gian khó gặp đối thủ.

Kiểm pháp cực nhanh, phức tạp lại hay thay đổi, kín không kẽ hở, giống như dulong kinh hoảng, chỉ trong chốc lát hai người đã chiến hơn trăm chiêu, đột nhiên cả người xà yêu chấn động, ôm ngực đứng bên cạnh gà rừng tinh, tức giận chỉ vào Phong Vô Thủy: “Ngươi đã làm gì ta?”

Phong Vô Thủy vẫn là dáng vẻ phóng khoáng, từ không trung hạ xuống: “Ta đã cho phát tán Hùng Hoàng*, ngươi vội vàng đến gần tiểu yêu này sẽ trúng chiêu, lại hoàn toàn không biết, dù ngươi là rắn lớn rắn bé gì thì cũng phải ngoan ngoãn đầu hàng!”

(Đại hoàng: Muối khoáng thiên nhiên có thành phần chủ yếu là asen disulfur (As₂S₂) thành mỏ dưới hình thức mềm hay bùn, có tác dụng tảo thấp, sát trùng, khử đàm, giải độc rắn cắn)

Xà yêu thầm nghĩ không tốt, nhưng hương vị Hùng Hoàng càng ngày càng nồng, hần trừng mắt nhìn gà rừng tinh trên đất, muốn quất tháo một phen. Nhưng lời còn chưa nói ra miệng, Bạch Tử Khiêm không thể chống đỡ thêm nữa hóa thành nguyên hình, thở dài một hơi: “Em có thể tự do rồi.”

“Không phải, không phải như thế, sao anh đánh không thắng Phong Vô Thủy?! Anh là đại yêu bạch xà mà!” Gà rừng tinh gấp đến độ nước mắt lưng tròng, vội vàng ôm lấy cơ thể yếu ớt của xà yêu.

Mắt thấy Phong Vô Thủy bước tới một bước, gà rừng tinh đột nhiên cảm thấy pháp thuận chế ngự mình như mất đi hiệu lực, cậu vội vàng dùng thân thể che chắn trước mặt xà yêu: “Phong Vô Thủy, anh không được tới đây!”

Phong Vô Thủy nghênh đón gió nhẹ, như tiên nhân bay bay, hần nhìn chăm chăm gà rừng tinh: “Tránh ra, bằng không ta sẽ giết luôn ngươi.”

“Không đi!”

Gà rừng tinh không tinh thông chiến đấu, chỉ qua mấy chiêu đã bại trận, thấy Phong Vô Thủy đâm một kiếm vào bụng rần, cậu liền cảm thấy trời đất quay cuồng.

Lão đại sắp chết?

“Đừng chết, anh đừng chết!” Gà rừng tinh ôm xà yêu khóc long trời lở đất, xà yêu suy yếu nhìn gà rừng tinh, dịu dàng nói: “Ta còn tưởng rằng em muốn tách đi, ta vẫn luôn giữ em bên người, không cho em đi tìm những nữ tử nhân gian kia, không cho em làm bạn với nữ yêu...”

“Em không tìm, không tìm nữa! Chỉ cần anh còn sống, em không tìm ai hết!”

“Thật không?”

Gà rừng tinh khóc đến không thở ra hơi, chỉ có thể nức nở gật đầu.

“Ừ, tốt.” Xà yêu nghe lời này hài lòng nhìn gà rừng tinh, sau đó nói với nam nhân bên cạnh: “Phong Vô Thủy, ngươi có thể yên tâm lẫn.”

Gà rừng tinh vốn đang khóc, gương mặt nhìn lên, Phong Vô Thủy nghe xà yêu nói lập tức xoay người rời đi, vung tay áo rời đi mà không mang theo... Một con tiểu yêu.

“?” Gà rừng tinh đầy nghi ngờ nhưng chưa kịp nói một câu nào, đã bị bạch xà —— ăn

—— Sinh mạng đại hòa hài ——

“Qua đây.” Nam tử tuyệt sắc, theo ánh sáng hạ xuống nhìn giống như trích tiên.

Thiếu niên ở bên cạnh có chút không tình nguyện, chậm chạp đi đến trước mặt nam nhân, ngượng nhìn liếc mắt nhìn đối phương, sau đó bị người ôm vào trong ngực, hạ giọng uy hiếp: “Đừng nhìn những nữ nhân kia, ta thật sự muốn nhốt em lại, để em không thể nhìn ai khác, chỉ có thể nhìn ta.”

Gà rừng tinh nhìn chăm chăm xà yêu trước mặt, cảm thấy rất xấu hổ: “Từ sau khi em hóa hình, anh không cho em bay thì thôi đi, bây giờ em nhìn chỗ nào anh cũng xía vào?!”

Xà yêu lạnh lùng nhìn thoáng qua, lạnh giọng hỏi: “Em còn muốn bay? Còn nhớ rõ những lời ban đầu em đồng ý với ta? Muốn ta lấy ngọc giản cho em nhìn một lần nữa?”

Gà rừng tinh rút cổ một cái, vừa nghĩ tới ngọc giản trong tay xà yêu, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Không bay, không bay...”

Trên ngọc giản ghi lại tất cả nội dung ngày hôm đó, hình ảnh nào cũng có, đương nhiên cũng bao gồm đoạn sinh mạng đại hòa hài, bây giờ gà rừng tinh làm một con yêu tinh không có tiết tháo nhớ tới cũng thấy đỏ mặt!

“Bây giờ anh nên nói cho em biết chuyện Phong Vô Thủy là như thế nào chứ?!”

“Không nói cho em!”

“.....” (‘)

Phong Vô Thủy tu đạo ở gần đó nhảy mũi, hẳn chắc chắn nhất định có người đang chửi mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có con gà rừng tinh kia, Phong Vô Thủy sờ mũi một cái, chẹp chẹp miệng.

Lúc ban đầu Phong Vô Thủy thật sự tới bắt xà yêu, nhưng ai ngờ con xà yêu này hơi là lạ!

Xà bản tính dâm, nhưng con rắn này không bắt nữ tử làm việc dâm tà, hướng chỉ bản lĩnh con xà yêu này quá lớn, hẳn không phải là đối thủ. Dù sư phụ mình ra tay chỉ sợ cũng khó địch lại đạo hạnh đối phương, nhưng cố tình ma mới như mình lại đắc tội con xà yêu kia, không thể không đáp ứng yêu cầu đối phương.

Theo nguyên tắc ‘Tử đạo hữu bất tử bản đạo’*, Phong Vô Thủy làm người tu đạo đoan chính lại giúp đỡ xà yêu gạt gà rừng tinh, bây giờ suy nghĩ lại, Phong Vô Thủy cảm thấy —— mình thực sự quá thông minh!

(Tử đạo hữu bất tử bản đạo: Đạo hữu chỉ người khác, bản đạo chỉ chính mình. Ý cả câu chính là người anh em chết đi, ta không chết. Chính là vì lợi ích bản thân không ngại tổn hại lợi ích của người khác.)

Không chỉ giải quyết vấn đề nguy hiểm tính mạng của mình, còn phòng ngừa sau này xà yêu làm hại thế gian!

Hai yêu tinh ở chung một chỗ mới là cách thức tìm đối tượng chính xác nhất của yêu tinh!

Nếu như những nữ yêu này cũng có thể giống như xà yêu, vậy sau này cuộc sống của mình dễ dàng rồi!

“Sư huynh, nên xuống núi!” Một thiếu niên chạy tới, đụng vào Phong Vô Thủy, thiếu niên đỏ mặt đến mang tay, giống như một bụi cây xấu hổ.

Phong Vô Thủy: Mỗi ngày thu yêu không xong, thật mệt! Nhìn tiểu sư đệ cũng thật đáng yêu.

Hùng Hoàng:

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-mau-chuyen-cua-xa-yeu-va-ga-rung>